

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ - ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΘΕΡΟΣ ΤΟΥ 1887 - Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΔΟΥ σήμερα ή συνέχεια της
δραματικής εξέλιξης των
έμοιαστων θανατικών εκτελέσεων
του 1887 :

Ένας από τους θανατοποι-
νίτας καταδίκους που έκαρπο-
μήθη άδικα σχεδόν και το δ-
ποίου ο θάνατος έπροκάλεσε
την λύπη και την οργή του πλή-
θους κατά των δικαίων, ήταν ο
'Αναστάσιος Κουνάδης, Κεφα-
λονίτης, από το χωριό Βλαχά-
τα της επαρχίας Σάμης.

Ο Κουνάδης είχε σκοτώσει
τη γυναίκα του, βοηθούμενος
από τη μητέρα του και τον πα-
τέρα του. Έκείνη όμως πομπά-
ξε πρωτεύοντα ήρωα στο έ-
γκλημα αυτό, όσον ή μητέρα
του.

Η γορή Κουνάδενά μισού-
σε τη νύφη της θανατώσας. Από το πρώι που φωτίζε ο Θεός την
ήμερα ως το βράδυ, γερνάσανε. Της έπινε το ψάρι στα χείλη.
Τέλος, ή κακούργα πεθερά έπεισε το γικό της να ξεκάνουν τη γυ-
ναίκα του.

—Νά τη σφάζουμε, γικέ μου, τί σούλα και νά γλυτώσουμε από
δαύτη....

Ο Κακορίζικος ο Κουνάδης έφριξε.

—Τί λές, μάνα! Νά κάνουμε ένα τέτοιο κακούργημα.... Ο
μάς κόφουν....

—Και ποιός θά τó καταλάβη, βρέ
κουτέ; Τήν σκοτώνουμε κ' ύστερα την
καίμε. Άμα την κάνουμε στάχτη, ως τρέ-
χουν νά την ζητάνε....

Έτσι, κουβέντα την κουβέντα, ή γορή
Κουνάδενά κατόρθωσε νά πείση το γικό
της.

Και μά νύχτα, ενώ ή δυστυχισμένη
σύζυγος του Κουνάδη κοιμότανε ήσυχη,
άποκαμμένη άπ' τις δουλειές της ήμέ-
ρας, τη σκότωσαν κ' ένα μπαλντά κ' ύ-
στερα άναψαν μά μεγάλη φωτιά με χον-
τρα κούτσουρα και τη σ'έσανε μέσα!....

Τήν άλλη μέρα διέδωσαν πός ή κακό-
τυχη γυναίκα, πάσχουσα από έπιληρία, έ-
παθε μά δυνατή κρίση της άρρώστιας
της κ' έπεσε στη φωτιά και κάηκε....

Κονοστάσι κ' Έκλαρα, Έκλαρα ώρα πολλή.
"Ημιον έντελως μόνοσ πειά.

Δέν είχα κοντά μου τον πιστό μου σού-
λο νά με παρηγορή.

Μόνος, έρημος και θλιβερός....
"Άς έρθη λοιπόν ο θάνατος, τον περι-
μένω....

(Άπ' το 'Ημερολόγιο του Βλαδιμήρου
Χάιντεβιτς).

Άπ' τη σελίδα αυτή το γράψιμο γίνε-
ται πολύ τρεμουλιαστό, μερδεμένο και
δυσανάγνωστο).

Συνέχεια.—'Ελέσθε με, Κύριε!....
Χθές τη νύχτα ήρθε ξαφνικά, σέρονοντας πίσω μου κοπάδια λύ-
κων κ' άλλων άγρομίων....

Ο οϊρανός ήταν βουρκομένος....
"Άστραφτε και βροντούσε....

Μπήκε στην αλλη και στριφνούσε άσμετη ώρα γύρω άπ' τους
τάφους των άγαπημένων μου. Γούλιζε άν θηρίο κ' έτριζε τά δόν-
τια του τόσο δυνατά, πού το πριζιμό τους έφτανε ως το μέρος πού
ήμιον πλαγιασμένοι.

Φοβήθηκα μήπως άνοιξει τους τάφους και τους μολύνει και θέ-
λησα νά σωθώ ως το παράθυρο, μά δέν μπόρεσα. Μ' είχε άφανίσει
ή εξάνθηση....

Σέ λίγο πλίσιασε την έξώπορτα της έπαύλεως και προσπαθούσε
νά την άνοξη. "Άκουγα τά θυρόφυλλα νά πρίζουν.... Έχει τρο-
μερή, τρομερή δύναμη. Ολόκληρο τό σπίτι κουνιότανε άπ' τά δυ-
νατά σφυριματά του.... Τράνταξε την πόρτα με λύσσα και μούγ-
κριζε. Μά δέν άισθανόμιν κανένα φόβο. Είμαι καλά προφυλαγμέ-
νος έδώ πού βρισκομαι και δέν θά μπορέση νά με πλησιάση....

Ο καρατομηθείς στην Κεφαλληνία συζυγοκτό-
νος 'Αναστάσιος Κουνάδης.

(Σκίτσο της εποχής)

Μά ή αρχές πού εξέτασαν το άπανθρακωμένο πτώμα της τραγι-
κής γυναίκός, κατάλαβαν πός πρόκειται περί έγκλήματος και προέ-
βησαν στη σύλληψη του Κουνάδη και των γονέων του.

Στη δίχη πού έγινε ύστερα από λίγον καιρό, ο Κουνάδης κ' ο
πατέρας του καταδικάστηκαν σέ θάνατο κ' ή γορή Κουνάδενά σέ
πρόσκαρα δεσμά.

Έπρόκειταν τότε σπούς δυό θανατοποινίτας καταδίκους νά κά-
νουν άναίρεση της άποφάσεως, μά επειδή δέν είχαν γοήματα την
παραιέσησαν. Όστόσο, ο πατέρας του Κουνάδη έκανε άργότερα ά-
νάρεση, έτσι στην τύχη, χωρίς νά περιμένη σωτηρία. Συμβούλεψε
μόλιστα και το γικό του νά κáηη τό ίδιο, μά ο Κουνάδης, άπελα-
μαμένος όπως ήταν, άρνήθηκε.

Κι όμως.... Η άναίρεσης του πατρός Κουνάδη έπεκυρώθη άπ'
τόν 'Άρειο Πάγο κ' έτσι ο γέρος τή γλύτωσε. Θά τή γλύτωνα κ' ο
γικός, άν έμμείτο τον πατέρα του. Μά αυτά είνε τά μοραία σ' αυ-
τή τη ζωή....

***

Η έκτέλεσις του Κουνάδη έγινε στις πέντε το πρωί στη θέσ.
εΜακελειά. Από τη νύχτα είχε συγκεντρωθεί στο μέρος αυτό πλθ-
θος κόσμου. Όταν λέμε όμως έδώ πλθθος κόσμου, έννοούμε μόνον
τό άσχημο φύλο. Γιατί συνέθη κ' αυτό το περιεργο στην Κεφα-
λληνία. Καμιά κνρία και καμιά δεσποινίς δέν παρόστη κατά την
καρτομήσια. Μπαρό, χίλιες φορές μπαρό, στις πολιτισμένες κ' ευ-
γενικές Κεφαλλοντίσσης!....

Πέρας της λαμητόμου είχε παρασχεθεί ολόκληρος λόγος πεζικού
και ίσχυρά δύναμις χωροφυλακής. Κι αυτό, γιατί είχε διαδοθεί από
την προηγούμενη, ότι θά συνέβαιναν ταραχές κατά την έκτέλεση.

Πραγματικώς, όταν στις τεσσερεσημισή, έφτασαν επί τόπου οι
δύμοι 'Αμοιραδάκης και Τελώνης, το πλθθος άρχισε νά τους άπο-
δοκιμάζη και νά τους γουχαζή.

Λίγο άργότερα, μετεφέρθη επί τόπου έφ' άμιάξης σιδηροδέσιμος
κ' ο κατάδικος.

Ο μελλοθάνατος δέν φαίνεται καθό-
λου συγχωρημένος.

Μόλις κατέβηκε από τ' άμιάξη, χαρέ-
τησε τους παρισταμένους αξιωματικούς
μεγαλοφώνως :

—Καλημέρα σας, κύριοι!.... Καλη-
μέρα σας!....

Πλησίασε κατόπιν και χαιρέτησε κ'
ευγένεια και θάρρος τον εισαγγελέα.

Η σάσις που αυτή και το γεγονός,
ότι προέβη στο φόνο της σκίζου του
παρασποθείς άπ' τη μητέρα του, κάνουν
το πλθθος νά τον βλέπη με συμπάθεια.

Μετά την άνάγνωσι της καταδικαστι-
κής άποφάσεως, ο μελλοθάνατος παραδί-
δεται στους δημίους.

Τη στιγμή αυτή, ο Κουνάδης κυττάει
καλά το δήμο Τελώνη κ' έξαφνα φωνά-
ζει :

—Μωρέ Λάμπρο!....
—'Αναστάση!.... κωραγάζει ο Τε-
λώνης.

Και πέφτουν ο ένας στην άγκαλιά του
άλλου.

Τί συμβαίνει λοιπόν;.... Άπλούστα-
τα, ο Κουνάδης κ' ο Τελώνης είχαν
γνωριστεί άλλοτε στις φυλακές, όπου έ-
κροστούντο μαζί.

Μιλάνε τώρα φιλικώτατα κ' ο Τε-
λώνης δέν ξέρει πός νά δεξή τη λύπη του, πού είνε αναγκασμένος
νά κόηη τον παλιό του φίλο.

—Άχ, μωρέ 'Αναστάση, λείε στον Κουνάδη, δέν με κόβεις
έπί, παρά πού θά σέ κόψω εγώ!....

Ο μελλοθάνατος κατάδικος οδηγείται κατόπιν επί του βιοχώμα-
τος. Στέκει εκεί, κυττάζει άτάραχα τον συγκεντρωμένο λαό και φωνά-
ζει :

—Σχωράτε με και Θεός χωράς' σας!
—Συνοφεμένοι νάσαι! άπαντά μ' ένα στόμα το πλθθος, βαθειά
συγκλημένο.

Αποκαθισταμένης ήσυχίας, ο Κουνάδης λείε στο πλθθος τά
έξησι :

—Μάθετε, ότι εγώ τώρα θά πεθάνω, γιατί έγκληματάς. Πρέ-
πει νά ξέρετε όμως, πός δ,τι έκανα, τό έκανα από φιλοτιμία....
Μι' με θεωρήσατε κακούργο....

Οι δήμοι παραλαβάνουν κατόπιν τον κατάδικο και τον δένουν
επί της ειδικής σανίδος της λαμητόμου....

(Άκολουθεί)